

42. KÁROLYI MIHÁLY GARBAI SÁNDORHOZ

(London, 1945. április 24.)

Kedves Sándor,

Most kaptam hírt arról, hogy Franciaországban vagy. Örülök, hogy átvészelted ezeket a nehéz éveket. Nagyon szeretnék Tőled levelet kapni. Szívesen venném, ha körvonaloznád politikai álláspontodat. Meg vagyok győződve arról, hogy Te is kötelességednek érzed, hogy minden egyéni és pártsérelmen felülemelkedve mindannyian közreműködjünk az új és progresszív Magyarország kialakításában.

Éppen most érkezett a hír, hogy Bölönit, Bartók Bélát, Vámbéry Rusztemet és engem Budapest városa a magyar nemzetgyűlés tagjává választott. Ez valóban forradalmi aktus, mert a magyar történelemben példa nélkül áll, hogy külföldön tartózkodó politikusokat képviselőkké válasszanak. Ez csupán a francia forradalom alatt történt meg, amikor is egy nagy amerikai államférfit a Konvent tagjává választottak. Szóval nagy időket élünk. Hiszem, hogy minden nehézség ellenére sikerül majd Magyarországon új szellemet teremteni. Ebben a munkában Neked is részt venned, és bizonyos vagyok benne, hogy ezt az ipari munkásság is így fogja kívánni.

Írj mindenről és részletesen. Feleségedet és Téged szívélyesen üdvözöl

PIL 810. f. 6. ó. e. (eredeti)

43. MIKES GYÖRGY KÁROLYI MIHÁLYHOZ

(London, 1945. április 25.)

Igen tisztelt Elnök Úr!

Tekintettel arra, hogy sajnos fél nyolc előtt nem tudnék a tanácsülésen megjelenni, méltóztassék megengedni, hogy mondanivalómat írásban terjesszem elő.

Két nappal ezelőtt levelet írtam Elnök Úrnak, amelyben egyebek között arról is értesítettem, hogy a Sajtóbizottság legutóbbi ülésén a következő határozatot hozta: a bizottság nem tartja kívánatosnak, hogy Pethő úrnak a „New Democratic Hungary” mozgalom útján adományozott 32 fontos segélyéről megemlékezzünk a „Bulletin” legközelebbi számában, hanem azt óhajtanám, hogy az egész budapesti és hazai segélyakcióról legközelebb - a „Bulletin”-ban, vagy más alkalommal - egységesen emlékezzünk meg. Levelemben előadtam, hogy Elnök Úr beleegyezése nélkül e hírt nem akarom kihagyni a „Bulletin”-ból, viszont a Sajtóbizottság határozott állásfoglalása ellenére a hírt nem közölhetem a „Bulletin”-ban, ezért arra kértem Elnök Urat, hogy az ügyet méltóztassék a Tanács legközelebbi ülésén szóba hozni és a határozatról engem értesíteni.

Elnök Úr ma délelőtt felhívott telefonon, és arra utasított, hogy a hírt a bizottság határozatára ellenére is közöljem. Amikor kirtartottam a legnagyobb sajnálattal ama álláspontom mellett, hogy mégis kívánatos volna az ügyet a mai ülésen megbeszélni, Elnök Úr azt mondotta, hogy „majd elintézem ma délután a maga dolgát”, és letette a kagylót.¹

Legyen szabad előre bocsátanom, hogy én udvariassági gesztusnak szántam, hogy az ügyet ma du. nem a Sajtóbizottság egyik tagja útján hoztam szóba, hanem Elnök Urat előre értesítettem e vitás kérdésről. Végtelenül sajnálom, hogy ennek ellenére az ügyet Elnök Úr mégis mint az Elnök Úr és köztem felmerült vitás ügyet ítéli meg. Legyen szabad még előljáróban megjegyeznem azt is, hogy éppen a legutóbbi tanácsülésen és éppen Elnök Úr ismételt felhívására jelentettem ki, hogy a jövőben a Tanács alkotmányát fokozottabban fogom szem előtt tartani.